

Sygn. akt II C 498/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa S. A. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 9.124 zł

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. A. (1) kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo z pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. A. (1) kwotę 724,56 (siedemset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od S. A. (1) z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. (pierwszym) wyroku kwotę 75,48 zł (siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści osiem groszy);

b) od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 59,30 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści groszy).

Sygnatura akt II C 498/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 lipca 2014 roku S. A. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 9.124,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco. W dniu 23 sierpnia 2013 roku został skradziony samochód powoda marki A. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 16.800 zł tytułem odszkodowania. Pełnomocnik powoda podniósł, że wartość pojazdu w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia została określona przez pozwanego na kwotę 25.924 zł, a sporządzona wycena stanowiła integralną część umowy ubezpieczenia łączącej strony.

(pozew k.2-6, pełnomocnictwo k.8)

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa. Wniósł o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Przyznał, że powód ubezpieczył u pozwanego samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany nie kwestionował roszczenia powoda co do zasady. Wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ustalił, iż wartość pojazdu powoda w chwili zdarzenia wynosiła 16.800 zł i taką kwotę wypłacił powodowi. Pozwany podniósł, iż zawarta przez strony umowa ubezpieczenia nie zawierała postanowienia przewidującego utrzymanie sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy. Powyższe wymagało opłacenia przez powoda dodatkowej składki i wprowadzenia do umowy stosowanej klauzuli. W ocenie pozwanego, powód nie wykazał, iż wypłacona przez pozwanego kwota odszkodowania jest niewystarczająca do pokrycia szkody w majątku powoda. Pozwany wskazał również, iż przy szacowaniu wartości pojazdu powoda na dzień szkody uwzględniono okoliczność sprowadzenia pojazdu z Niemiec, a także zaistnienia w tym pojeździe w 2009 roku szkody całkowitej, której efektem było poważne uszkodzenie auta.

(odpowiedź na pozew k. 40-42, pełnomocnictwo k.48, odpis KRS k.49-54)

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie. Pełnomocnik powoda podnosił, że w ocenie strony powodowej to ustalona przez strony w umowie ubezpieczenia wartość pojazdu w kwocie 25.924 zł powinna stanowić kwotę wyjściową do ustalenia wartości pojazdu powoda w dacie kradzieży. Jednocześnie nie kwestionował wartości pojazdu ustalonej przez biegłego przy użyciu systemu E. na kwotę 20.800 zł oraz przyznał, iż zawarta przez strony umowa ubezpieczenia nie gwarantowała w przypadku kradzieży pojazdu wypłaty sumy ubezpieczenia w niej wskazanej. Ponadto, pełnomocnik powoda kwestionował, aby uszkodzenia pojazdu powoda w chwili jego zakupu były tak rozległe jak na fotografiach złożonych przez pozwanego. Wskazywał, że ciężar udowodnienia wadliwej naprawy pojazdu spoczywa na pozwanym jako wywodzącym z tej okoliczności skutki prawne.

Pełnomocnik pozwanego popierał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Wskazał, że pozwany nie dysponuje materiałem dowodowym wskazującym na stan pojazdu z chwili kradzieży.

(stanowiska pełnomocników stron - protokół rozprawy k.193-200, nagranie 00:02:51-00:24:26, 01:08-03-01:15:45, 01:30:20-01:35:53)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. A. (1) w sierpniu 2009 roku zakupił na terenie Niemiec samochód marki A. (...) w wersji sportowej, rok produkcji 2004, za kwotę około 4.000 euro. Samochód w chwili zakupu był uszkodzony z lewej strony. Na teren Polski pojazd ten został przetransportowany na lawecie z uwagi na uszkodzenia lewej strony pojazdu obejmujące lewy reflektor, przednią szybę, drzwi kierowcy i pasażera, wystrzelone dwie przednie poduszki powietrzne. Nie były to uszkodzenia konstrukcyjne.

(dowód: zeznania świadków: B. U. k.68-69, W. C. k.70-71, R. A. k.69-70, A. A. k.71-72, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.198-199, nagranie 01:21:01-01:30:19 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.67)

Samochód marki A. (...) został naprawiony przez powoda w warsztacie Klasyk mieszczącym przy ulicy (...) w Ł., przy zastosowaniu części oryginalnych.

(dowód: zeznania świadka W. C. k.70-71, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.198-199, nagranie 01:21:01-01:30:19 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.67)

Od chwili sprowadzenia pojazdu do Polski, pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) nie uległ wypadkowi. Po naprawie, w dacie kradzieży, pojazd nie miał uszkodzeń, był w bardzo dobrym stanie.

(dowód: zeznania świadków: W. C. k.70-71, R. A. k.69-70, A. A. k. 71-72)

Pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) posiadał wyposażenie standardowe obejmujące: (...), dźwignię zmiany biegów pokrytą skórą, fotele przednie z regulowaną elektrycznie wysokością, głośniki 10 sztuk, immobilizer, kierownicę wielofunkcyjną pokrytą skórą, klimatyzację automatyczną, regulowaną kolumnę kierownicy, komputer pokładowy, kontrolę działania silnika (...), kurtyny powietrzne boczne, lusterka zewnętrzne podgrzewane i regulowane elektrycznie, podłokietnik centralny przedni, poduszki powietrzne boczne przednie i tylne, poduszki powietrzne kierowcy i pasażera, radio, relingi dachowe, siedzenia tylne dzielone asymetrycznie, skrzynię biegów M., system elektrycznej kontroli toru jazdy (...), szyby przednie i tylne regulowane elektrycznie, światła przeciwmgłowe przednie, światła z elektryczną regulacją kąta pochylenia, tapicerkę żakardową, koła tarczowe ze stopów lekkich, wskaźnik temperatury zewnętrznej, wspomaganie układu kierowniczego, wykończenie wnętrza elementami ze stopów aluminiowych, zamek centralny z blokadą wewnętrzną, zamek centralny zdalnie sterowany.

Dodatkowe wyposażenie tego pojazdu stanowiły: lakier metalizowany, fotele przednie podgrzewane, fotele sportowe, worek do przewozu nart, hak holowniczy ze zdejmowaną głowicą, instalacja do telefonu GSM z zestawem głośnomówiącym, kierownica T. pokryta skórą, lusterko wewnętrzne ściemniane automatycznie, reflektory ksenonowe i spryskiwacze reflektorów przód/tył, system akustycznego ostrzegania o przeszkodzie przód/tył, system nawigacji satelitarnej PLUS ze zmieniarką płyt CD, szyby z filtrem UV, tapicerka ze skóry, tempomat, zawieszenie sportowe, roleta części bagażowej, żaluzja przeciwsłoneczna tylnej i bocznych szyb.

(dowód: zeznania świadków: B. U. k. 68-69, W. C. k.70-71, R. A. k. 69-70, A. A. k.71-72, pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k.83-89, pisemne opinie uzupełniające k.120-128, k.164-172, ustna opinia uzupełniająca - protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.194-197, nagranie 00:24:35-01:07:16, przesłuchanie powoda protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.198-199, nagranie 01:21:01-01:30:19 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.67)

Z pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od dnia zakupu korzystała w celach prywatnych głównie żona powoda A. A..

(dowód: zeznania świadka A. A. k.71-72)

Wartość pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w sierpniu 2013 roku, w tym w dniu kradzieży, ustalona na podstawie programu E. wynosiła 20.800 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k.83-89, pisemne opinie uzupełniające k.120-128, k.64-172, ustna opinia uzupełniająca opinia biegłego - protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.194-197, nagranie 00:24:35-01:07:16)

Pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda, został skradziony w dniu 23 sierpnia 2013 roku.

(okoliczność bezsporna)

W dniu kradzieży powód złożył na III Komisariacie Komendy Miejskiej Policji w Ł. zawiadomienie o przestępstwie kradzieży jego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z parkingu samochodowego przy ulicy (...) w Ł.. Na skutek złożonego zawiadomienia wszczęto dochodzenie.

(dowód: protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie k.2-4v –załączonych akt KRS II 980-13, zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia k.10)

Postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku umorzono dochodzenie w sprawie kradzieży pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 23 sierpnia 2013 roku z powodu niewykrycia sprawcy i wpisano sprawę do rejestru przestępstw.

(dowód: kserokopia postanowienia k.11, postanowienie k.10 załączonych akt KRS II 980-13)

Decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 23 października 2013 roku pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został wyrejestrowany z powodu kradzieży.

(dowód: decyzja o wyrejestrowaniu k.19)

Powód zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia autocasco na okres od dnia 10 lutego 2013 roku do 10 lutego 2014 roku. Ubezpieczeniem tym objęto samochód marki A. (...)/S6 o numerze rejestracyjnym (...). Potwierdzenie zawarcia umowy stanowiła polisa do wniosku numer (...). Sumę ubezpieczenia pojazdu strony ustaliły na kwotę 25.924 zł brutto. Umowa ubezpieczenia nie zawierała postanowienia dodatkowego dotyczącego utrzymania sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy.

(wniosek numer (...) k.13, polisa k.132, załącznik do wniosku – wycena pojazd na podstawie E. k.14-15)

Zgodnie z § 2 ust. 7 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco, ustalonych uchwałą zarządu (...) Spółki Akcyjnej w W. numer (...) /1/2/10/2011 z dnia 26 października 2011 roku, znajdujących zastosowanie do umów zawartych od 1 grudnia 2011 roku, kradzież to działanie sprawcy wyczerpujące znamiona czynów określonych w art. 278 k.k., art. 279 k.k., art. 280 k.k., w wyniku którego doszło do zaboru pojazdu (jego części lub wyposażenia) zabezpieczonego w sposób przewidziany w konstrukcji pojazdu oraz w sposób określony w OWU. Za kradzież nie uważa się przywłaszczenia, o którym mowa w art. 284 k.k.

Stosowanie do treści § 2 ust. 17 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, sumą ubezpieczenia jest ustalona zgodnie z postanowieniami OWU kwota, stanowiąca górną granicę odpowiedzialności (...), odpowiadająca wartości pojazdu w danym momencie trwania umowy ubezpieczenia, suma ubezpieczenia może być wyrażona w kwocie brutto lub netto.

W § 2 ust. 18 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, zdefiniowano szkodę jako uszkodzenie, zniszczenie lub kradzież pojazdu, jego części lub wyposażenia, będące następstwem zdarzeń objętych ochroną ubezpieczeniową w ramach OWU.

W świetle treści § 3 pkt 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, przedmiotem ubezpieczenia są pojazdy nie starsze niż 13 lat, podlegające rejestracji, zarejestrowane lub dopuszczone do ruchu na terenie Polski z zastrzeżeniem, że ograniczenie wiekowe nie dotyczy kontynuowania umów zawartych przez (...) po opłaceniu dodatkowej składki.

Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 3 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, za opłatą dodatkowej składki w wysokości określonej w tariffie, wyłączenie w chwili zawarcia umowy i na wniosek ubezpieczonego, wprowadza się możliwość rozszerzenia ochrony ubezpieczeniowej o utrzymanie sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy w szkodach całkowitych i kradzieżowych przez cały okres umowy, o ile przyjmowany do ubezpieczenia pojazd jest nie starszy niż 5-letni oraz jego wartość rynkowa w dniu zawierania umowy nie jest większa niż 300.000 zł, a także umowa jest zawierana z rozszerzeniem ochrony (o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 § 13 ogólnych warunków ubezpieczenia).

Stosowanie do treści § 28 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, w razie szkody całkowitej lub powstałej na skutek kradzieży pojazdu odszkodowanie ustala się na podstawie wartości rynkowej pojazdu ustalonej na dzień zaistnienia szkody. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody, ustalana jest na podstawie tego samego źródła wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia (ust. 2).

Zgodnie z § 16 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, wartość pojazdu ustalana jest na podstawie notowań rynkowych pojazdu danej marki i typu z uwzględnieniem jego cech indywidualnych i historii użytkowania. Notowania stanowiące podstawę do ustalania wartości pojazdu zawarte są odpowiednio w aktualnych

na dzień zawarcia umowy lub zaistnienia szkody katalogach lub programach (...)Ekspert lub E.. Przy braku notowań rynkowych danego pojazdu wartość przyjętą do ubezpieczenia ustala się metodą oceny indywidualnej (ust. 2).

W świetle § 26 ust. 3 i 4 ogólnych warunków ubezpieczenia - autocasco, (...) Spółka Akcyjna w W. wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności (...) albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część odszkodowania (...) wypłaca w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym.

(dowód: ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów autocasco k.43-47v.)

Ubytek wartości pojazdu powoda w okresie od lutego do sierpnia 2013 roku wynosi 13,9% przy uwzględnieniu wartości pojazdu wskazanej w załączniku do umowy ubezpieczenia. Możliwe jest przy użyciu tego współczynnika obliczenie wartości pojazdu powoda w dacie kradzieży przy uwzględnieniu jako wartości wyjściowej kwoty 25.924 zł, ale nie będzie to wartość pojazdu powoda ustalona zgodnie z programem E..

(dowód: pisemne opinie uzupełniające k.120-128, k.164-172, ustna opinia uzupełniająca opinia biegłego - protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 roku k.194-197, nagranie 00:24:35-01:07:16)

W dniu 26 sierpnia 2013 roku powód zgłosił (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kradzież pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 27 sierpnia 2013 roku pracownik (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody.

(dowód: zgłoszenie szkody z potwierdzeniem przyjęcia k.16-18 v.)

Pismem z dnia 6 listopada 2013 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 18 listopada 2013 roku, powód wezwał (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 25.924 zł w terminie do 20 listopada 2013 roku w związku z kradzieżą samochodu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 23 sierpnia 2013 roku. Wskazał, że brak zapłaty w określonym terminie będzie skutkowało skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.20-21, także w załączonych aktach szkody)

W piśmie z dnia 9 stycznia 2014 roku, stanowiącym odpowiedź na pismo pełnomocnika powoda z dnia 6 listopada 2013 roku, pozwany wskazał, że brak jest możliwości wypłaty odszkodowania z uwagi na niezłożenie przez powoda niezbędnych dokumentów, w tym podpisanej przez właściciela pojazdu umowy cesji.

(dowód: pismo k.22, także w załączonych aktach szkody)

Pismem z dnia 26 marca 2014 roku, doręczonym w dniu 2 kwietnia 2014 roku, powód ponownie wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 25.924 zł w terminie 14 dni.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 23-24, także w załączonych aktach szkody)

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2014 roku pozwany wskazał, że w dokonanej przez niego wycenie pojazdu zastosowano ujemną korektę z tytułu wcześniejszych napraw. Wniósł o przesłanie przez powoda podpisanej umowy cesji na doręczonym formularzu.

Do pisma z dnia 23 maja 2014 roku skierowanego do pozwanego, wzywającego do zapłaty kwoty 25.924 zł w terminie 14 dni, S. A. (1) załączył dwa podpisane egzemplarze umowy przeniesienia własności pojazdu, opatrzone datą „23 maja 2014 roku”.

(dowód: pismo k.26-27, pismo k.28-29, kopia umowy przeniesienia własności pojazdu k.30-31)

Decyzją z dnia 13 czerwca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznało powodowi odszkodowanie w kwocie 16.800 zł w związku z kradzieżą pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: decyzja w załączonych aktach szkody)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych uprzednio dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz w oparciu o opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, a także zeznania świadków i przesłuchanie powoda, które były wiarygodne i spójne.

Sąd pominął dowód z dokumentacji fotograficznej pojazdu marki A. (...) przedłożonej przez stronę pozwaną. Zdjęcia te nie są opatrzone datą, nie wiadomo przez kogo i w jakich okolicznościach zostały wykonane, dlatego też, wobec kwestionowania przez powoda okoliczności, iż fotografie obrazują stan jego pojazdu w chwili zakupu, nie można ich było uznać za dowód w sprawie na okoliczności zgłaszane przez pozwanego.

Wobec treści żądania powoda i podniesionych zarzutów, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego T. S.. Biegły wydał opinię w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności przedstawioną dokumentację dotyczącą pojazdu. Zastrzeżenia do opinii pisemnej zgłosili pełnomocnik powoda oraz pełnomocnik pozwanego (pisma k.97-98, k.99-100), wnosząc o uzupełnienie opinii. Uwzględniając wnioski stron Sąd postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 roku dopuścił dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego T. S.. Biegły złożył pisemną opinię uzupełniającą (opinia k.120-128), w której szczegółowo odniósł się do zakreślonej tezy dowodowej. Pełnomocnicy stron wnosili o dalsze uzupełnienie opinii (pisma k.138-139, k.145-146, k.148). W drugiej pisemnej opinii uzupełniającej biegły wyczerpująco wyjaśnił podnoszone przez strony wątpliwości (opinia k.164-172). W piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 roku pełnomocnik pozwanego kwestionował opinię biegłego, wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności. Zarzucił, iż biegły niezasadnie nie zastosował korekty ujemnej z powodu rozległej naprawy blacharsko – lakierniczej. Wskazywał, że z wiedzy notoryjnej wynika, że pojazd po takich uszkodzeniach jak pojazd powoda musi mieć niższą wartość niż pojazd nieuszkodzony.

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 roku biegły złożył uzupełniającą opinię ustną, ostatecznie ustalając wartość pojazdu powoda w chwili kradzieży na kwotę 20.800 zł. Biegły przyznał, iż wcześniej oszacowana przez niego wartość rynkowa pojazdu nie uwzględniała autoalarmu, który to element wyposażenia pojazdu został przez biegłego przeoczony. Biegły w ustnej opinii uzupełniającej, odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez pełnomocnika pozwanego wskazał, iż sam fakt naprawy pojazdu ma wpływ na jego wartość w dacie szkody, w przypadku pojazdów młodszych niż 6 lat. Wynika to z badań rynku motoryzacyjnego, które uwzględniają także systemy (...)Ekspert i E.. Natomiast, korektę ujemną z tytułu naprawy stosuje się w stosunku do pojazdów starszych niż 6 lat, jeżeli widoczne są wadliwości przeprowadzonej naprawy (wyciąg z Instrukcji określania wartości pojazdów numer (...) stosowanej w Stowarzyszeniu (...) i Ruchu Drogowego k.202). Zaś samochód powoda w chwili kradzieży był pojazdem 9-letnim. Biegły podkreślił, iż z zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na poczynienie ustaleń, iż naprawa pojazdu powoda była wykonana wadliwie. Znamiennym jest, iż wycena sporządzona dla potrzeb umowy ubezpieczenia, po przeprowadzeniu oględzin przez pracownika pozwanego, również nie daje podstaw do wyciągnięcia wniosku o wadliwości naprawy. W razie stwierdzenia nieprawidłowości przy wykonanej naprawie pojazdu, strona pozwana mogła na etapie ubezpieczenia pojazdu udokumentować jego stan. Biegły wskazał, iż od momentu wykonania naprawy w pojeździe do chwili jego kradzieży pozwany nie kwestionował sposobu i prawidłowości przeprowadzonej naprawy. Podniósł, że na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego zastosowanie korekty ujemnej byłoby wyłącznie teoretyczne, bowiem brak jest obiektywnych dowodów pozwalających na dokonanie oceny sposobu naprawy pojazdu powoda, ewentualnego poziomu nieprawidłowości tej naprawy, a w konsekwencji pozwalających na ustalenie poziomu korekty jaką należy zastosować. Biegły zaznaczył również, iż okoliczność przeprowadzenia naprawy pojazdu nie stanowi automatycznej przesłanki do zastosowania korekty ujemnej, bowiem w przypadku pojazdów starszych niż 6 lat prawidłowe dokonanie naprawy może nawet zwiększyć jego wartość. Podkreślił, że prawidłowa naprawa pojazdu może zostać przeprowadzona także w nieautoryzowanej stacji naprawczej. Wskazał, że nawet jeśli przyjąć, że pojazd

powoda posiadał tak rozległe uszkodzenia jak wskazuje pozwany, producent przewiduje możliwość naprawy pojazdu w takim stanie.

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego na te same okoliczności, które stanowiły przedmiot opinii biegłego T. S..

Zgodnie z przepisem art. 286 k.p.c. Sąd może żądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby żądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Powołany przepis nie precyzuje jak należy rozumieć pojęcie „w razie potrzeby”. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się jednak, iż chodzi tu o takie sytuacje, gdy opinia złożona przez biegłego jest niejasna lub niezupełna, wewnętrznie sprzeczna, albo gdy opinia pisemna jest rozbieżna z opinią ustną biegłego. W rozpoznawanej sprawie, po złożeniu przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego pisemnych opinii uzupełniających oraz uzupełniającej opinii ustnej na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 roku żadna z wymienionych sytuacji nie miała miejsca. Treść podstawowej opinii pisemnej biegłego T. S. oraz pisemnych opinii uzupełniających, w świetle uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie, nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność zasięgnięcia opinii innego biegłego, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Opinie zostały wydane po zapoznaniu się z aktami sprawy, załączonymi aktami dochodzenia oraz aktami szkody. Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie, który Sąd w niniejszej sprawie podziela (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Skuteczna polemika z ustaleniami biegłego nie może zatem polegać na podważaniu wniosków wynikających z wiedzy merytorycznej biegłego, dopóki nie zostanie wykazane, że wnioski te sprzeczne są z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i powszechnie znanych faktów. Opinie biegłego T. S. są przekonujące i dostatecznie wyjaśniają zagadnienia stanowiące przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 listopada 1974 roku (II C CR 638/74, opubl. OSPiKA 1975, numer 5, poz. 108), w którym wypowiedział się, iż nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienie wymagające wiadomości specjalnych. W związku z tym, w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał zarzuty pozwanego do opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej za niezasadne i wynikające z niezadowolenia pozwanego z wniosków końcowych owej opinii. W konsekwencji, Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, gdyż w judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 września 2009 roku, I UK 102/09, LEX nr 537027 oraz w wyroku z dnia 6 maja 2009 roku, II CSK 642/08, LEX nr 511998, Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 15 lutego 1974, II CR 817/73, nie publikowane oraz z dnia 18 lutego 1974, II CR 5/74, Biuletyn Sądu Najwyższego 1974, numer 4, poz.64). Stanowisko wyrażone w orzecznictwie znajduje poparcie również w doktrynie prawniczej. T. E., J. G. oraz M. J. w „Komentarzu do Kodeksu Postępowania Cywilnego Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze”, Tom I (Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1997, tezy 7,8 strony 438-439) jednoznacznie stwierdzają, iż stanowisko odmienne od wyrażonego w powołanych wyżej orzeczeniach oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby tego zdania, jak strona.

Ponadto, jak wynika z opinii biegłego T. S. ewentualna modyfikacja wyceny spornego pojazdu przy zastosowaniu korekty z tytułu nieprawidłowej naprawy wymaga dodatkowego materiału dowodowego, pozwalającego na ustalenie sposobu wykonania naprawy pojazdu i zakresu ewentualnych nieprawidłowości tej naprawy, jakim pozwany zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika złożonym na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 roku nie dysponuje. Zaś, to na pozwanym wywodzącym z faktu nieprawidłowej naprawy pojazdu skutki prawne spoczywał, zgodnie z art.6 k.c., ciężar udowodnienia wskazanej okoliczności. Pozwany nie udowodnił, iż naprawa pojazdu powoda była nieprawidłowa, choć jest profesjonalistą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń i zawierając z powodem umowę

ubezpieczenia oceniał stan techniczny ubezpieczonego pojazdu. W tej sytuacji, wobec braku materiału dowodowego na którym miałyby oprzeć się biegły, dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego było całkowicie niecelowe. Zwłaszcza, że rolą biegłego nie jest wyręczanie strony w dokonywaniu ustaleń faktycznych i gromadzeniu materiału dowodowego w sprawie. Zaś opinia biegłego winna znajdować oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, a nie w teoretycznych założeniach.

Konkludując, Sąd uznał opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej T. S. złożone w sprawie za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych, stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie S. A. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 9.124 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu czyli 2 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z tytułu łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco, w związku z kradzieżą stanowiącego jego własność samochodu marki A. (...) w dniu 23 sierpnia 2013 roku.

Pozwany nie uznał powództwa. Wniósł o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Przyznał, że powód ubezpieczył u pozwanego samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Wskazał, że pozwany ustalił odszkodowanie na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco przyjętych uchwałą Zarządu (...) Spółki Akcyjnej numer (...) / 1/2/10/2011, zgodnie z którymi wobec niewłączenia do umowy ubezpieczenia klauzuli przewidującej zastosowanie stałej sumy ubezpieczenia, brak jest podstaw do ustalania odszkodowania w oparciu o wysokość sumy ubezpieczenia. Dodatkowo wskazano, iż przy szacowaniu wartości pojazdu A. na dzień szkody uwzględniono wszystkie okoliczności mające wpływ na jego wartość, w tym fakt sprowadzenia pojazdu z Niemiec oraz zaistnienie szkody całkowitej w 2009 roku. Pozwany nie kwestionował natomiast zasady swej odpowiedzialności.

Kwestię sporną stanowiło ustalenie wartości pojazdu w chwili zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Stosownie do § 2 pkt 1 powołanego przepisu świadczenie zakładu ubezpieczeń polega, przy ubezpieczeniu majątkowym, na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku ubezpieczeniowego.

Strony łączyła umowa ubezpieczenia majątkowego obejmująca, między innymi, ubezpieczenie pojazdu mechanicznego od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia - autocasco na okres od dnia 10 lutego 2013 roku do 10 lutego 2014 roku. Ubezpieczeniem tym objęto samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym El 709JA.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity Dz.U. z 2010 roku, Nr 11, poz.66), obowiązującej w dacie zawarcia przez strony umowy, ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny.

Ogólne warunki tego ubezpieczenia ustala zakład ubezpieczeń. Zgodnie z art.12a powołanej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez strony umowy ubezpieczenia, określają one, w szczególności, rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot, warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują, prawa i obowiązki każdej ze stron umowy ubezpieczenia, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przy ubezpieczeniach majątkowych - sposób ustalania rozmiaru szkody, sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad ogólnych, sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej, metodę i sposób indeksacji składek, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia indeksację przewidują, tryb i warunki dokonania zmiany

umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony, przesłanki i terminy wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron, a także tryb i warunki wypowiedzenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość.

Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiążą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści.

W niniejszej sprawie, nie zachodzi sprzeczność ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco, ustalonych uchwałą zarządu (...) Spółki Akcyjnej w W. numer (...) /1/2/10/2011 z dnia 26 października 2011 roku, znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie, z przepisami kodeksu cywilnego normującymi umowę ubezpieczenia ani regulującymi posługiwanie się przy zawieraniu umowy wzorcami umownymi. Miały one, zatem charakter wiążący dla stron przedmiotowej umowy - zarówno pozwanego, jak i powoda.

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę, której naprawienia dochodził powód była kradzież samochodu marki A. (...) w dniu 23 sierpnia 2013 roku. Szkada powstała w okresie objętym ubezpieczeniem. Okoliczności te pozostawały poza sporem stron.

W niniejszej sprawie, sposób naprawienia szkody reguluje łącząca strony umowa ubezpieczenia autocasco.

Zgodnie z § 2 ust. 7 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, kradzież to działanie sprawcy wyczerpujące znamiona czynów określonych w art. 278 k.k., art. 279 k.k., art. 280 k.k., w wyniku którego doszło do zaboru pojazdu (jego części lub wyposażenia) zabezpieczonego w sposób przewidziany w konstrukcji pojazdu oraz w sposób określony w OWU. Za kradzież nie uważa się przywłaszczenia, o którym mowa w art. 284 k.k.

Stosowanie do treści § 2 ust. 17 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, sumą ubezpieczenia jest ustalona zgodnie z postanowieniami OWU kwota, stanowiąca górną granicę odpowiedzialności (...), odpowiadająca wartości pojazdu w danym momencie trwania umowy ubezpieczenia, suma ubezpieczenia może być wyrażona w kwocie brutto lub netto.

W § 2 ust. 18 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, zdefiniowano szkodę jako uszkodzenie, zniszczenie lub kradzież pojazdu, jego części lub wyposażenia, będące następstwem zdarzeń objętych ochroną ubezpieczeniową w ramach OWU. W świetle treści § 3 pkt 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco, przedmiotem ubezpieczenia są pojazdy nie starsze niż 13 lat, podlegające rejestracji, zarejestrowane lub dopuszczone do ruchu na terenie Polski z zastrzeżeniem, że ograniczenie wiekowe nie dotyczy kontynuowania umów zawartych przez (...) po opłaceniu dodatkowej składki. Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 3 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco, za opłatą dodatkowej składki w wysokości określonej w taryfie, wyłączenie w chwili zawarcia umowy i na wniosek ubezpieczonego, wprowadza się możliwość rozszerzenia ochrony ubezpieczeniowej o utrzymanie sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy w szkodach całkowitych i kradzieżowych przez cały okres umowy, o ile przyjmowany do ubezpieczenia pojazd jest nie starszy niż 5-letni oraz jego wartość rynkowa w dniu zawierania umowy nie jest większa niż 300.000 zł, a także umowa jest zawierana z rozszerzeniem ochrony (o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2).

Stosowanie do treści § 28 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, w razie szkody całkowitej lub powstałej na skutek kradzieży pojazdu odszkodowanie ustala się na podstawie wartości rynkowej pojazdu ustalonej na dzień zaistnienia szkody. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody, ustalana jest na podstawie tego samego źródła wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia (ust. 2).

Zgodnie z § 16 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, wartość pojazdu ustalana jest na podstawie notowań rynkowych pojazdu danej marki i typu z uwzględnieniem jego cech indywidualnych i historii użytkowania. Notowania stanowiące podstawę do ustalania wartości pojazdu zawarte są odpowiednio w aktualnych

na dzień zawarcia umowy lub zaistnienia szkody katalogach lub programach (...)Eksper lub E.. Przy braku notowań rynkowych danego pojazdu wartość przyjętą do ubezpieczenia ustala się metodą oceny indywidualnej (ust. 2).

Bezspornym było, że w umowie ubezpieczenia strony określiły sumę ubezpieczenia na kwotę 25.924 zł. Stosownie zaś do treści art. 824 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Wysokość odszkodowania zależy bowiem między innymi od wartości ubezpieczeniowej i sumy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia powinna co do zasady odpowiadać rzeczywistej wartości przedmiotu ubezpieczenia (wartości ubezpieczeniowej), aby ubezpieczony otrzymał pełne odszkodowanie. Suma ubezpieczenia stanowi podstawę do obliczania składki ubezpieczeniowej i górną granicę wysokości odszkodowania. Jeżeli suma ubezpieczenia jest niższa od wartości ubezpieczeniowej, ubezpieczający w razie szkody całkowitej nie otrzyma pełnego odszkodowania, a przy szkodzie częściowej wysokość odszkodowania będzie zależała od przyjętego w umowie systemu odpowiedzialności ubezpieczyciela (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 1994 r., I ACr 377/94). Wskazać należy, że w razie nastąpienia wypadku ubezpieczeniowego ubezpieczyciel obowiązany jest wypłacić na rzecz poszkodowanego odszkodowanie, nie zaś sumę ubezpieczenia, ustaloną w umowie ubezpieczenia. Wpłata na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przewidzianej w umowie sumy ubezpieczenia byłaby możliwa w przypadku, gdyby strony przewidziały w umowie dodatkową klauzulę „stała wartość pojazdu”, co w niniejszej sprawie nie mało miejsca.

Jak wynika z Ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco ustalonych uchwałą Zarządu nr GNL/1/2/10/2011 z dnia 26 października 2011 roku, stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia, w razie powstania szkody pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. ustala odszkodowanie zgodnie z warunkami umowy ubezpieczenia. Górną granicę odpowiedzialności pozwanego wyznacza suma ubezpieczenia (§ 2 ust 17 OWU). W razie kradzieży pojazdu (...) Spółka Akcyjna w W. ustala odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości rynkowej pojazdu w dniu dokonania kradzieży, z uwzględnieniem warunków umowy ubezpieczenia (§ 28 ust 1 OWU).

W zawartej umowie ubezpieczenia jako wartość pojazdu wskazano kwotę 25.924 zł. Nie należy pomijać okoliczności, że wartość pojazdu w dniu zawierania umowy częstokroć różni się od wartości pojazdu z dnia szkody. Celem ustalenia spornej pomiędzy stronami wartości rynkowej pojazdu, powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Biegły z zakresu techniki samochodowej ustalił wartość rynkową pojazdu na dzień jego kradzieży, tj. wystąpienia zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową na kwotę 20.800 zł, uwzględnieniem postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia. W szczególności biegły ustalił wartość pojazdu przy użyciu programu E., gdyż stosowanie do treści § 28 ust. 2 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów - autocasco, w razie kradzieży -wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody, ustalana jest na podstawie tego samego źródła wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia, a taki program zastosował pozwany wyceniając pojazd powoda przy zawarciu umowy ubezpieczenia.

Wskazać należy, że jak wynika z art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Wynikająca z tego przepisu zasada odszkodowania stanowi przesłankę każdego ubezpieczenia majątkowego i oznacza, że odszkodowanie ubezpieczeniowe nie może wynosić więcej, aniżeli szkoda wyrządzona w ubezpieczonym mieniu w następstwie wypadku przewidzianego w umowie ubezpieczenia. Wszelaka bowiem nadwyżka oznaczałaby bezpodstawne wzbogacenie przekraczające istotę i cel gospodarczy ubezpieczenia majątkowego. Strony mogą zawrzeć umowę przewidującą odszkodowanie wyższe od sumy ubezpieczenia, jednakże okoliczność ta musi wprost wynikać z zawartej umowy.

W niniejszej sprawie, strony nie ustaliły w umowie ubezpieczenia, iż poszkodowany otrzyma z góry określoną sumę odszkodowania w razie zajścia zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, a w szczególności iż otrzyma kwotę odpowiadającą sumie ubezpieczenia. Strona powodowa nie wykazała również, iż wysokość poniesionej szkody odpowiadała określonej w umowie sumie ubezpieczenia, ani zadeklarowanej wartości pojazdu, do czego była

zobowiązana na podstawie art. 6 k.c. Negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów, z których wywodzi się skutki prawne obciążają zaś stronę, która się na te fakty powołuje.

Brak jest także podstaw, aby wysokość należnego powodowi odszkodowania ustalać poprzez obniżenie sumy ubezpieczenia określonej na kwotę 25.924 zł o 13,9% ubytku wartości w okresie od lutego do sierpnia 2013 roku. Wprawdzie jak wskazał biegły T. S. możliwe jest przy użyciu tego współczynnika obliczenie wartości pojazdu powoda w dacie kradzieży przy uwzględnieniu jako wartości wyjściowej kwoty 25.924 zł, ale nie będzie to wartość pojazdu powoda ustalona zgodnie z systemem E.. Wskazany przez powoda sposób ustalenia wartości pojazdu w dacie kradzieży nie znajduje żadnego oparcia w postanowieniach zawartej przez strony umowy ubezpieczenia, w tym ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco, stanowiących jej integralną część.

Zgromadzony w sprawie materiał dowody pozwolił ustalić, iż należna powodowi kwota odszkodowania z tytułu zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia autocasco w związku z wystąpieniem zdarzenia objętego umową – kradzieży pojazdu wynosi 20.800 zł. Uwzględniając wypłacone dobrowolnie w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda świadczenie w kwocie 16.800 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 4.000 zł, o czym orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Zgodnie z § 26 ust. 3 i 4 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, (...) Spółka Akcyjna w W. wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności (...) albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowania wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część odszkodowania (...) wypłaca w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z § 26 ust. 4 ogólnych warunków ubezpieczenia oraz ich zasięgu obciąża pozwanego (art. 6 k.c.).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi, zatem po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. Ze zwłoką, a więc kwalifikowaną postacią opóźnienia mamy do czynienia, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (art. 476 k.c.). W razie zwłoki dłużnika, wierzyciel może oprócz odsetek żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych (art. 481 § k.c.).

W przedmiotowej sprawie, powód zawiadomił pozwanego o szkodzie w dniu 26 sierpnia 2013 roku. Powód do pisma z dnia 23 maja 2014 roku załączył wymaganą przez pozwanego umowę przeniesienia praw do pojazdu. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, kiedy pismo to zostało doręczone pozwanemu. Decyzją z dnia 13 czerwca 2013 roku pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 16.800 zł. A zatem, z pewnością od tej daty pozwany pozostawał w opóźnieniu pozostałej kwoty należnego powodowi odszkodowania. Pozwany jest profesjonalistą, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń. W ocenie Sądu, w toku postępowania likwidacyjnego dysponował wiedzą i środkami pozwalającymi na prawidłowe ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

S. A. (1) żądał odsetek od dochodzonej pozwem kwoty od daty późniejszej - od daty wniesienia pozwu tj. od dnia 2 lipca 2014 roku. W konsekwencji, odsetki od zasądzonej na rzecz powoda kwoty 4.000 zł zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 2 lipca 2014 roku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Powód żądał zasądzenia kwoty 9.124 zł. Zasądzona na jego rzecz kwota 4.000 zł stanowi 44% dochodzonego roszczenia. Łącznie koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 4.374 zł.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyło: się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013 poz. 461), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata od pozwu w kwocie 457 zł oraz zaliczka na wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłych sądowych w kwocie 1.500 zł, łącznie 3.174 zł.

Poniesione przez pozwanego koszty procesu to wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

W rezultacie, Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. A. (1) kwotę 724,56 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się koszty opinii biegłego w kwocie 53,52 zł oraz wynagrodzenie świadka w kwocie 81,26 zł.

Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.100 zd. 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od powoda kwotę 75,48 zł, zaś od pozwanego kwotę 59,30 zł.